

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. JUDr. Ladislavem Zvolským, advokátem v Praze, Křeslická 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2005, č. j. 46 Az 585/2003 - 72,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 4 Azs 307/2004 – 63, byla zamítnuta kasační stížnost žalobce směřující proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2004, č. j. 46 Az 585/2003 – 42, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce (dále jen „stěžovatele“) podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2003, č. j. OAM-6864/VL-11-BE07-2001. Tímto rozhodnutím správního orgánu nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V přezkumném řízení soudním před Krajským soudem v Praze byla stěžovateli ustanovena tlumočnice jazyka ruského Mgr. M. P., bytem P. 5, R. 3. Napadeným usnesením ze dne 25. 4. 2005, č. j. 46 Az 585/2003 – 72 soud přiznal ustanovené tlumočnici za provedení tlumočnický úkon při jednání u Krajského soudu v Praze dne 20. 4. 2004 tlumočné, tj. odměnu za dvě hodiny tlumočení po 350 Kč podle vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. celkem 700 Kč. V poučení uvedl, že toto usnesení nabývá právní moci dnem doručení a lze proti němu podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím podepsaného soudu, přičemž podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné právní zastoupení stěžovatele

advokátem (§ 105 odst. 2, § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce včas kasační stížnost, v níž namítal, že již před nařízením jednání u Krajského soudu v Praze uvedl, že neovládá ruský jazyk tak, aby v něm mohl jednat před soudem. Přesto bylo po něm požadováno senátem uvedeného soudu, aby „hovořil rusky“. Vzhledem k nedostatečné znalosti tohoto jazyka však tak učinit nemohl a také neučinil. Ke zvýraznění této skutečnosti během jednání vyzval právní zástupce stěžovatele ustanovenou tlumočnicí k tomu, aby překládala, avšak její reakcí byla slova „není co překládat“. Stěžovatel poukázal na to, že nejen Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 4. 2004, č. j. 46 Az 585/2003 – 42, ale i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 3. 2005, č. j. 4 Azs 307/2004 – 63, mu upřel právo jednat v jeho mateřském jazyce, jímž je gagauzština. Tento postup označil za rozporný s čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a zdůraznil, že bude předmětem jeho dalšího podání, tedy ústavní stížnosti. S ohledem na skutečnost, že tlumočnice v tomto řízení ničeho z jeho ústního projevu nepřeložila, není ani důvod, aby jí byla přiznána odměna v plné výši (v horní hranici 350 Kč za jednu hodinu překladu), když ve skutečnosti šlo o její pouhou přítomnost při jednání. Vytýká Krajskému soudu v Praze, že si nesprávně vyložil ustanovení § 17 odst. 1, položka 1, vyhlášky č. 37/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vyhověl jeho kasační stížnosti a napadené usnesení Krajského soudu v Praze zrušil.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřijatelná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Rozhodnutím o nákladech řízení je přitom nutno rozumět nejen rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (především mezi účastníky řízení), ale i rozhodnutí o placení nákladů řízení. Pod pojem placení nákladů řízení spadá jak placení nákladů účastníky řízení, tak i placení nákladů státem. Náklady řízení je přitom třeba rozumět ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 s. ř. s. zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, soudní poplatky, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady spojené s dokazováním, odměna zástupce, jeho hotové výdaje a tlumočné. Ve výčtu nákladů řízení je uvedena i odměna tlumočnickovi za provedení tlumočnický úkon, tj. tlumočné. Pokud tedy Krajský soud v Praze napadeným usnesením přiznal tlumočnici Mgr. M. P. tlumočné za provedení tlumočnický úkon, jde nepochybně o rozhodnutí o nákladech řízení, proti němuž není kasační stížnost přípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. Nutno upozornit, že v tomto směru soudní řád správní obsahuje samostatnou právní úpravu, která není shodná s úpravou podle občanského soudního řádu.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jakožto návrh, který je podle tohoto zákona nepřijatelný [§ 46 odst. 1 písm. d), použitý pro řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 120 s. ř. s.]. Na této skutečnosti nemůže ničeho změnit nesprávné poučení Krajského soudu v Praze, že proti napadenému usnesení je kasační stížnost přípustná.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu